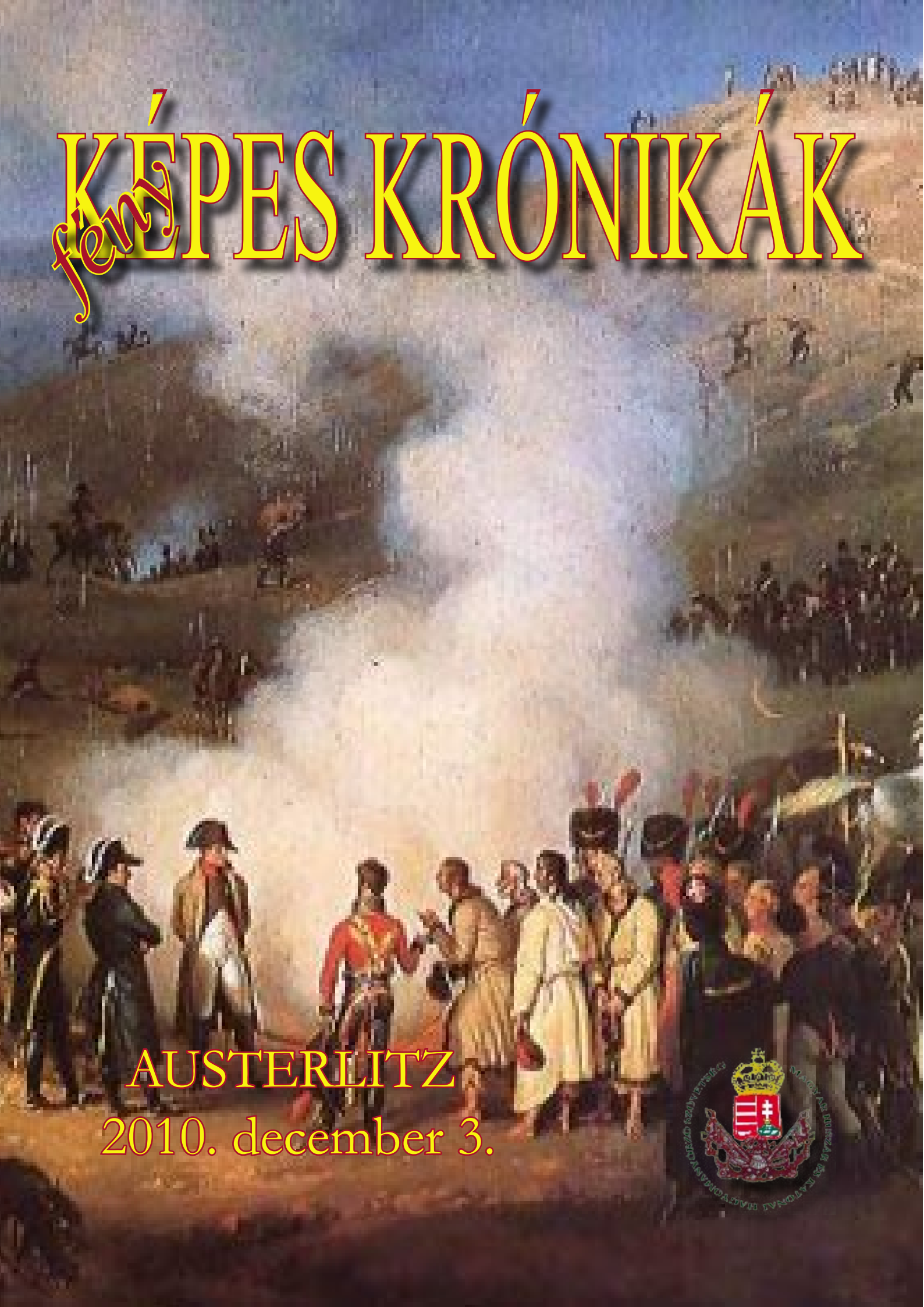

KÉPES KRÓNIKÁK

AUSTERLITZ
2010. december 3.

A 2010-es év utolsó nagy rendezvényén Austerlitz-ben harcoltunk

Igen barátságtalan időben indultunk 12.03-án pénteken este Magyarországról, úgy 60-an. A Szövetség által bérelt autóbusszal. A cseh szervezők kicsit egyszerűen oldották meg a mintegy 400 résztvevő elhelyezését, például kb 150 harcosra jutott egy wc. Persze, volt mobil wc is, de -20 fokban az egy kicsit macerás.

A csata mintegy két óras volt, és valahogy csak 100 méterről lődöztünk egymásra. (talán nem mertek a franciák közelebb jönni) Jól működött a 7 magyar csapatból verbuvált félszázad. Látszott, hogy jól jött a Kerepesi kiképzés. Köszönet minden résztvevőnek.

kép: Koncsecskó, szöveg: Udó

Austerlitz avagy a három császár csatája !

- A Harmadik koalíció

1803-tól a tengereken kiújultak a franciák és angolok közötti ellenségeskedések. Napóleon szövetséget kötött Bajorországgal, majd Itália királyává koronáztatta magát, tehát az Alpoktól északra és délre, Németországban és Itáliában is sikerült kontinentális politikai pozícióit megerősítenie. 1805 augusztusában Ausztria nyilvánosan is bejelentette, hogy csatlakozik az 1792 óta immár harmadik ízben létrejött, Svédországot, Oroszországot, illetve Nápolyt tömörítő francia ellenes koalícióhoz. Ausztria mozgósításba kezdett, a vezérkar pedig derülátó volt, mivel úgy gondolták, hogy a hadműveletekre az ellenség területén kerül majd sor. Napóleon tekintette az európai helyzet alakulása ellenére Anglia sziklás tengerpartjaira szegeződött. Az 1802-ben aláírt amiens-i békeszerződés megszűnése óta Napóleon Anglia erődjének bevételére induló szárazföldi és tengeri erői összevonására hatalmas katonai tábort épített a Calais – szoros bejáratában fekvő Boulogne – sur Mer-ben. A Németországban és Itáliában is hadtesteket állomásoztató francia sereg nagy része két éven keresztül az ország északi részén összevonva várta a behajózási parancsot. A császár azonban nem kívánta katonái ezreit a La Manche csatornára bocsátani, amíg meg nem szerezte a tengerek feletti ellenőrzést. Ennek elérése érdekében bízta meg Villeneuve-öt a francia flotta frissen kinevezett admirálisát, hogy az Antillák felé terelve próbálja kicsalogatni az angol flottát az európai vizekről. A feladat másik része volt, hogy győzze le az angol flottát, majd a lehető leggyorsabban visszatérve Európába szabadítsa fel Brest kikötőjét és vonja a La Manch csatornát az ellenőrzése alá, legalább annyi időre, amennyi a francia csapatoknak az átkeléshez és a partraszálláshoz szükséges. Napóleon 1805 júliusában szerzett arról tudomást, hogy az Admirális nem tudta végrehajtani a kitűzött feladatot. Annyi biztos, hogy a francia flotta eljutott az Antillákig sarkában az angol flottával, de azt sem fáképnél hagyni nem tudta sem pedig legyőzni. A visszaúton pedig El Ferrol előtt észak helyett délnek fordult a francia flotta és Cadiz-nál a Földközi tenger bejáratánál belefutott a franciákat bekeríteni kívánó angol flotta csapdájába. Októberben pedig Trafalgar-nál totális vereséget szenvedett a francia flotta. Napóleon számára csak egyetlen vigasztaló dolog volt, hogy Nelson admirális az angolok legjobb tengerésze az összecsapás során elesett. Ekkora már nyilvánvalóvá vált az, hogy nem fog a franciák számára elegendő idő a rendelkezésre állni, hogy az átkelést megvalósítsák. Az orosz és az osztrák csapatok egyesülését megakadályozandóan, a formálódó katonai koalíció leggyengébb pontját, Ausztriát kellett megtámadni. A Franciaország északi részén elhelyezkedő táborokból villámsebesen át kellett vonulni Németországba, amihez 200.000 a La Manche csatorna partjainál állomásozó katona állt rendelkezésére. El kellett hitetnie az osztrák Mack tábornokkal, aki csapataival Németországban tartózkodott, hogy az elzási határszakaszon fognak átkelni a Rajnán a francia csapatok, hogy aztán észak vagy dél felé fordulva kerüljék meg a fekete erdőt. A tényleges terve Napóleonnak az volt, hogy Majna mentén a sváb Alpokon keresztül kell át a határon Németországba és München környékén Donauwerth térségébe érve elvágja az osztrák csapatok Bécsbe vezető visszavonulási és utánpótlási vonalait. Napóleon 21 napot adott a csatának Franciaország erőltetett menetben történő átszélésehez. A francia sereg tökéletesen hajtotta végre a császár által eltervezett hadmozdulatokat. Október elején az osztrákok Ulm, Gunzburg és Rain térségében. A francia bajor csapatok pedig Ingolstadt, Neuburg, Nordlingen és Donauwerth közelében sorakoztak fel, tehát az osztrákoktól északra és keletre. A Franciák sorra megszállták a stratégiai magaslatokat

és pontokat, így elvágták az osztrákokat utóvédjüktől és megszerezték a Bécsbe illetve Münchenbe vezető utak felett az ellenőrzést. A hadjáratot 100.000 katonával kezdő Mack osztrák tábornok körül október 8-ra teljesen bezárult a francia és bajor seregek gyűrűje. Október 20-án egy hétnyi ellenállás után Mack tábornok 30.000 fős osztrák seregével megadta magát Napóleonnak. Az út immár nyitva állt az osztrák főváros Bécs felé. Napóleon október 31-én elhagyta Münchent és november 14-én ünnepélyes külsőségek közepette bevonult Bécsbe, majd berendezkedett a Schönbrunn kastélyban. A bécsi bevonulást követően Napóleon haderejének egy részét az orosz csapatok előrenyomulásának megakadályozására küldte ki. Kutuzov az orosz hadsereg parancsnokának sikerült olyan fegyverszünetet kötnie a francia tábornokokkal, melyet nem is akart betartani, ezzel viszont elérte, hogy a csapataira nehezedő francia nyomást enyhíteni tudta és végül sikerült eljutnia Olmütz térségébe. Napóleon csapataival november 21-én elfoglalta Brünn erődítmenyét és a várostól délre fekvő területeket. Napóleon azonnal hozzálátott Austerlitz és Bosenitz nevű falukat környező lankás vidék tanulmányozásához. A térségben két stratégiai fontos területet határozott meg a Santon és a Pratzen dombot, melyek kiemelkedve uralták a környező területeket. Ezeket nyomban sáncokkal meg is erősítette. November 25 környékén értesült arról, hogy Kutuzov elhagyta Olmützt és Brünn felé tart. December 2-án hatalmas ködre ébredtek a szemben álló felek, mely ellepte az egész csatateret. Olyan sűrű volt a köd, hogy bár virradt mégsem lehetett ellátni 10 lépésnyire sem. A bokrok óriás fáknak látszottak, a síma helyek pedig lejtőnek vagy szakadéknak. Bárhol, bármilyen irányban beleütközhetek az ellenségbe. A hadseregek létszámát tekintve egyenlőtlennek ígérkezett a küzdelem. A koalíció közel 90.000 katonát, míg a franciák csak közel 60.000 főt sorakoztathattak fel csatasorba. Napóleon egységeit félkörívben sorakoztatta fel, és igyekezett erőinek egy részét ellenfelei szeme elől elrejteni. A lassú derengésben az oroszok a jobbszárny ellen indítottak támadást, hogy elvágják a franciákat Bécs felé vezető úttól. Miután a franciák a jobbszárny elleni támadást visszaverték Napóleon parancsot adott egységeinek, hogy támadják meg az osztrák-orosz derékhadát a Pratzen-i domb elfoglalásával egyidejűleg. Délen Telnitz térségében hullámozó küzdelem alakult ki. A falut másfél óra leforgása alatt többször el-, majd vissza foglalták a szemben álló felek.

Dél körüli órákban az oroszok a centrumban csodálatra méltó ellenállást fejtettek ki a francia rohamokkal szemben, sőt az Austerlitz irányából érkező erősítéssel a császári gárda lovasságát sikerült visszavetni, és az orosz lovasság több francia állásba is benyomult. A csataterén két gócpont alakult ki. Az egyik a Pratzeni magaslat birtoklásáért, és a másik pedig délen Menitz és Sokolnitz kastély térségében. A franciák erőik a harcmező északi részén igyekeztek nyomást kifejteni, míg az oroszok dél felé vonultak annak érdekében, hogy a francia jobbszárnyat megsemmisítése után északra fordulva Napóleon hátába kerülhessenek. Napóleon elképzelése bevált, ugyanis a sikerült a megfelelő hadmozdulatokkal az oroszokat a harcmező déli részén a mocsarak közé csalogatni. Az osztrák és orosz derékhad ellen pedig bevette a gárda lovasságot, mely meggyengítette és végleg össze is roppantotta azt. Délután öt óra környékére a csata eldőlt az osztrák és orosz derékhad Austerlitz felé vonult vissza. A hadszíntér déli részén harcoló orosz csapatok közül egyedül Prszibisevski hadosztalának sikerült átjutnia a francia vonalakon a sokolnitz-i kastélytól délre, de ott azonban Margaron 4 hadtestének lovassága megfutamította őket. Az itt harcoló orosz csapatok súlyos veszteségeket szenvedtek a menitzi és satschaui tavak és mocsarak vidékén. A menekülés közben tömegesen fulladtak bele a tavakba és a mocsarakba. A visszavonuló koalíciós csapatok Austerlitztól északra gyülekeztek, hogy majd kevéssel éjfél előtt Magyarország felé indulva folytassák a visszavonulást. Napóleon ismét diadalmaskodott és győzelme kétségtelen volt.

Ausztria harcléptelenné vált, fővárosa november vége óta ellenséges megszállás alatt állt, december elején pedig orosz szövetségeseivel együtt súlyos vereséget szenvedtek. Néhány nappal az Austerlitz csata után II. Ferenc osztrák császár Schönbrunnban fegyverszünetet írt alá Napóleonnal.

Az Austerlitzben részvevő francia erőik 83 gyalogos hadosztályból 140 Lovassázadból és 282 ágyúból állt 50.000 gyalogos 15.000 lovas. Ami a veszteségeiket illeti: 14 tábornok, 80 vezérkari tiszt, 514 tiszt, 10.000 katonát esett el vagy sebesült meg.

A csatában résztvevő osztrák-orosz csapatok: 114 zászlóalj, 173 lovassázad, 7 szakasz utász, 252 ágyúból állt, 69.460 gyalogos, 16.565 lovas. A veszteségek: 16.000 halott vagy sebesült, közöttük Essen herceg altábornagy és Jurcsék dandártábornok. A tábornoki kar 7 másik tagja, 293 tiszt veszítette életét vagy sebesült meg, 9 tábornok 820 tiszt és hozzávetőleg 20.000 katonát esett fogságba. A francia csapatok 186 ágyút 400 szekérenyi lőszert és 45 zászlót zsákmányoltak.

A csata végén megkötött fegyverszünet majd béke hosszú évekre átrajzolta Európa térképét és biztosította Franciaország kontinentális befolyását.

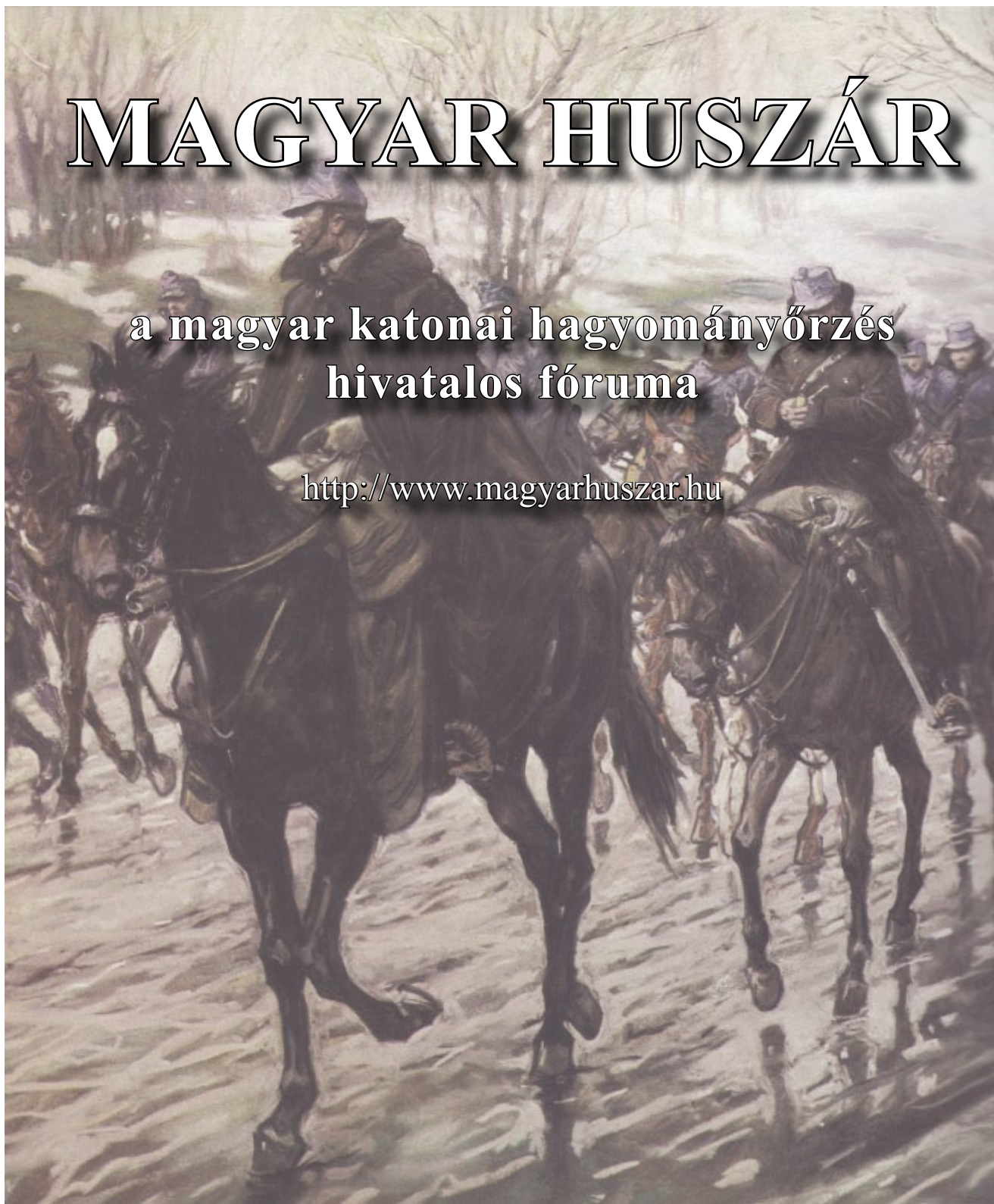

MAGYAR HUSZÁR

a magyar katonai hagyományörzés
hivatalos fóruma

<http://www.magyarhuszar.hu>

Magyar Huszár és Katonai Hagyományörző Szövetség

info@magyarhuszar.hu

ERŐT! TISZTESSÉGET!

